

Glædesmøde mellem to generationer

Hver anden fredag står seks små hoppende, forventningsfulde børn fra Regnbuen ved lågen. Energien gnistrer og bussen venter på at blive fyldt med de små + to mindst lige så forventningsfulde medarbejdere. Forude venter et glædesmøde mellem to generationer. Den ene har lige taget hul på livet og står fordomsfri og åben ved livets start. Den anden generation på vej videre, hen over livets regnbue, men lige nu ventende lige så forventningsfulde i plejehjemmet på Ankersgade.

De er der alle sammen. Henrik, Tove, Robert, Birgit, Jørgen og Jette. Og alle os andre, der er stimlet sammen i fællesarealet på Ankersgade til et glædesfyldt her-og-nu, hvor de mindstes frie væren i verden afføder smil og glæde hos beboerne på Ankersgade. Karin Fenger Ellekrog er forstander i Ankersgade 25-27, og hun har været vidne til møderne, som hver gang er unikke og hver gang åbner beboernes hjerte op for den 2-4-årige charmestorm.

”Det giver utroligt meget glæde for beboerne. Vi vil jo gerne have så mange beboere med som muligt, men vi har måtte begrænse det, fordi så mange gerne vil med. Børnenes ligefremhed, deres åbenhed og den måde, de går ind i folk på, det gør virkelig noget ved de gamle,” fortæller Karin.

Det er netop den glæde, som Rikke og Sonja går efter, når de placerer seks af Regnbuens børn i autostolene i Skjoldhøj Dagtilbuds legendariske grå bus.

”For mig at se er det mødet mellem børnene og de ældre, der er så givende. Den gensidige glæde, som de kan give hinanden og den evne til at være i nuet, som de begge besidder. De er meget umiddelbare, og det kan skabe små magiske øjeblikke,” forklarer Rikke.

De magiske øjeblikke er i fællesrummet i Ankersgade ligesom sæbebobler, der svæver og begejstrer, kommer og går. Eller i dag som balloner. Lige fra børnene kommer, trygt vadende ind i elevatoren og op til anden sal, hvor de ældre venter. Rollatorer, kørestole – alt sammen køretøjer, der får transformeret deres triste funktion til det modsatte. Køretur op og ned ad gangen. ”Jeg vil også prøve”.

Små arme skal have trukket jakken af. Den fikser en beboer, der betjener sin kørestol med små vante

bevægelser med fødderne, godt indpakket i grå, uldne hjemmesko. Gummistøvler størrelse 28 rystes af fødderne, og kroppen hopper på tæerne henad gulvet med en selvfølgelighed, som siger den; ’Nu er jeg her. Det er sjovt.’

Det er mødet mellem begrænsede kroppe og de nærmest ubegrænsede. Beboerne på Ankersgade har kroppe, der er ramt af Parkinson, demens eller konsekvenserne af blodpropper. Men begrænsningerne ophæves ved børnenes hjælp. De elskelige sind træder frem og overskygger den krop, der begrænser dem.

Både medarbejderne i Regnbuen og på Ankersgade har lavet deres hjemmearbejde inden mødet mellem generationerne. Tryghed tilføjet tilpas mængde udfordring for både små og gamle. Og der er absolut ingen ængstelse at spore, mens ballonerne flyger. Man frygter snarere for de ældre, men ser heldigvis ikke andet end glæde over det utæmmelige liv. Ballonerne svæver mellem børn og beboere - et dask fra Sille sender den videre til Henrik, der griber den, sidder med den lidt og så kaster den videre.

Her er både de stille ældre, som afventer børnenes kontakt og lyser op, når de får den. Nogle falder lidt hen. Falder i staver. Falder i søvn. Men vågner op til dåd igen, når hjulene på bussen drejer rundt, rundt, rundt. Den kan alle synge – eller brumme – med på.

Her er også beboere som er stærkt til stede, måske stille – måske endda ikke i stand til at tale – men tydeligt til stede med store smil, der ikke er til at tørre af. Og andre igen som er kommunikerende og kan kalde på børnene.

I dag særligt Karla, som har fødselsdag og behørigt bliver fejret af den brogede forsamling. Det er en god dag.

